

Pidyon Shevuyim

A Compendium of Sources

for

Shiurim and Drashot

The Union of Orthodox Jewish Congregations of America
11 Broadway New York, NY 10004
Tel: 212-613-8124 Fax: 212-613-0724 E-mail: ipa@ou.org

INSTITUTE FOR PUBLIC AFFAIRS

EXCHANGING TERRORISTS FOR HOSTAGES: A HALACHIC PERSPECTIVE

Prepared by Rabbi Jacob J. Schacter

י. גרשוני, "כדין שוים לאי התלכה", הדרום (תש"ל), 27-37

J. David Bleich, Contemporary Halakic Problems I (1977), 18-2

א. בלאק, "שחרור שוים גאורג בני צ'רצ'ה", מאמין 3' (תשמ"ג), 113-16

A.I. Kilav, "Releasing Terrorists", Crossroads I (1987), 201-10

א. וינר, "תאור לאדם להכניס מטרס סכנה כדי להפיל
מטרס מסכנה ודאיה", שמדאן (אלול-תשרי, תשמ"ג), 5-50

א. קרימן, "ה'ג'רל תלמוד תורה יותר מהפלאר נבואה?", שמדאן
(22-ניסן, תשמ"ג), 89-92

ג. ה. הונזשטין, "שחרור מחבלים תאורג שוים - התלכה",
תורה שבועה (1990), 26f

דברים הלכות מסתובב ענין ברה"ט

מציאות זו המעות. קטו אבנים וקודחת לא ימכרום
לדבר מצוה אלא לפדיון שבוים. אעפ שהביא את
האבנים וגדוהם ואת הקירות ופסלה והתקטו הכל לבגין
מכרין הכל לפדיון שבוים בלבד. אבל אם בנו ונמד
לא ימכרו את בית הבגסת אלא יבנו לפדיון מן הצבור:
יב אין פודין את השבוים ביתר על דמיהן מפני תקון
העולם. שלא יהיו האויבים חודפין אתהיהם לשבותם
ואין מברידין את השבוים מפני תקון העולם שלא יהיו
האויבים מכבידין עליהן את העול ומרבים בשמדתן:

הרי זה מותר: יפדיון שבוים קדם לפרנסת עניים
ולכמותן. ואין לך מצוה גדולה כפדיון שבוים שהשבו
הרי הוא בכלל הרעבים והצמאים והעומדים ועומד
בסכנת נפשות. והמעלים עיניו כפדיון דרי זה עובר
על לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך ועל לא
תעמוד על דם רעך ועל לא ירדנו בפרך לעיניך. ובמל
מצות פתח תפתח את ירך לו. ומצות וחי אחיך עמך.
ואהבת לרעך כמוך. והצל לקוחים למות והרכה דברים
כאלו. ואין לך מצוה רבה כפדיון שבוים: יא אנשי
העיר שגבו מעות לבגין בית הבגסת ובה להן דבר מצוה

רנב דין פריון שבויים וכיצד פודין אותם .
ובו י"ב סעיפים :

פ"ט פ"א א"ב י"ג י"ד

סמעי על מהר"ם מרומבורק
ז"ל שהיה חסום במגדל איינשטיין כמה שנים והשר חבטו מן הקהילות
סך גדול והקהלות היו רוצים לפדותו ולא הניח כי אמר אין פודין את
השבויים יותר מכדי דמיהם.

א (א) * פריון שבויים קודם לפרנסת עניים ולכמות
א (א) (ב) ואין מצוה גדולה כפריון שבויים הילכך
לכל דבר מצוה שנבנו מעות בשבילו יכולים לשנותן
לפריון שבויים (א) * ואפי' אם גבו לצורך בנין ביה
* ואפי' אם קנו העצים והאבנים והקצום לצורך הבנין
[ב] שאסור למכרם בשביל מצוה אחרת מותר
למכרם לצורך פריון שבויים (ב) [ג] (ג) אבל אם
(ה) כנאורו כבר לא ימכרו אותו (ג) ב [ד] (ד) (ו) * ואם
כעור סלע לנזק אין פדיון שבויים בכלל ואין להחם כסלע זו
ג רק מדעת בני העיר (מכרי"ק שו"ע ז') (ד) כדלקמן סי' רל"ו סעיף ד':
ב [ה] * המעלים עינו מפריון שבויים עובר על לא
האמין את לבבך ועל לא תקפין את ירך ועל לא
תעמוד על דם רעך ועל לא ירדנו בפרך לעיניך
ובמל מצות פתוח תפתח את ירך לו ומצות חיי
אחיך עמך ואהבת לרעך כמוך והצל לקוחים למות
והרבה דברים כאלו :

ג * כל רגע שמאריך לפרות השבויים היבא דאפשר להקדים היו כאילו שופך דמים:
ד * אין פודין השבויים (ד) יותר (ה) מכדי (ז) דמיהם מפני תיקון העולם
ה [ו] שלא יהיו האויבים מסרים עצמם עליהם לשבותם [ז] * אבל אדם יכול
לפרות את עצמו בכל מה שירצה [ח] * וכן לת"ח או אפי' אינו ת"ח אלא שהוא
תלמיד הדיף ואפשר שיהיה אדם גדול פודים אותו בדמים מרובים. (ואם אפשר כמאמר
דמי לו לא עיין בסור סק כעור סי' ט"ח) :

ב"מ' ה"א ה"ב י"ג י"ד

(ד) * מבי דמיהם . שכן נהגו חכמים לנלוץ סימן קלל עכ"ל דמיהם כדו דמיו כיונו כל מה שזכר למכור כסוף כעור ואל"כ דבארנו אז אין נהגו למכור עבדים ונאסרו כסוף
סי' תל"ד * ולא מנינו נכרי שם אלא מהלכותיו שם גילוי דעה * אומנינו יתפוס הדין מדין גמרא מסתמא גם כמנינו נריטין להאריך דמיו כסוף למכור כסוף שמכרין
שם עבדים כסוף גלוי ונאסרו ע"פ . אכן מלאנו נהגונו רב"ז המדעות סימן מ' * נאסר דמיהם כדו דמיו כיונו כסוף כעור ואל"כ דבארנו כמאמר כסוף .
וע"פ עוד שולח וכו' על מה שזכרנו שפדיון כעור * ונאסר דמיהם כדו דמיו כיונו כסוף כעור ואל"כ דבארנו כמאמר כסוף . (ז) אין מבריהו . ע"פ

ג"ט י"ג י"ד

אמר כולי דמרי לא כריסיהו חורוין ניהו : בתנ"י * אין פודין את השבויין
יחד על כדו דמיהו מפני תיקון העולם * ואין מבריהו את השבויין מפני
תיקון העולם רשב"ג * אמר * מפני תקנת השבויין : [ב] * איבעיא ליה דאי
מפני תיקון העולם משום דהקא דצבורא הוא או דילמא משום * דלא לגרבו
ולייחו שפי ת"ש דלוי בר דרגא פיקא לברתיה בתליסר אלפי דינרי והב אבד
אביי ומאן ליכא לן דברצון דבמים עבר דילמא שלא ברצון דבמים עבר : ואין
מבריהו את השבויין * מפני תיקון העולם רשב"ג * אמר * מפני תקנת שבויין :
מאי בינייהו איכא בינייהו דליכא אלא חד : בנתיה דרב נחמן בחשן קדא
אלה לא מצאתי קשיא ליה לרב עיליש כתיב * אדם אחד מאלף מצאתי ואשה בכל
ואישתבאי אידו נמי בדייהו יומא חד הוה יתיב גביה הווא גברא דהוה דיע
בלישנא דציפורי * אתא עורבא וקא קרי ליה אמר ליה מאי קאמר אמר ליה
עיליש ברח עיליש ברח * אמר עורבא שקרא דאז ולא ממיכנא עליה אדהבי

פשיטת דקרא הכי משמע לא טפי וכן
אין שומעין לרבי חכמים להכי לא
שאלו לה כדבי : דנחמני אח . כומר
מכרין אט כד שחסידי אלהי ולא מקרי:
בתנ"י * מפני תקנת שבויין . בנתי
מאמר לה : [ב] * מפני דהקא דליטרא
אח . אין לו לחסוק האמר ולהביאו
ליד עמות בשביל אלו : או דילמא .
דלא ימכרו עובדי טובים כפשיטא
ולגרבו ולייחו ספי מפני שמכרין
אין צורך ופקא מינה חס יס' לא
מכר לו קרוב שחלה לפדותו בדמים
כדכ"ה ולא יעלה על האבד :
בתליסר אלפי דינרי . אלמא משום
דהקא דליטרא הוא : דליכא אלא חד .

CROSSROADS

Halacha and the Modern World

Published by
ZOMET

Releasing Terrorists
Rav Avraham I. HaLevi Kilav

A. Redemption of Captives at More Than Their Value

The Talmud (Git. 45a) states, "We do not redeem captives for more than their value. This is an enactment for the protection of society". Two possible reasons are suggested for this prohibition. The first is to prevent the impoverishment of the community. The second is that "they not be encouraged to capture more". Rashi explains that if the captive has a rich relative, the first reason allows him to redeem his relative, as the burden will not fall on the community. According to the second reason, it is forbidden, in order to discourage similar acts in the future.

C. Releasing Terrorists in Return for Hostages

Is it permissible, or obligatory, to free jailed terrorists, including convicted murderers, in order to obtain the release of hostages? Is it permissible to exchange prisoners of war after the cessation of hostilities, even where, one Israeli soldier is exchanged for thousands of enemy soldiers?

1. The "Value" of a Captive

The first question is whether the exchange of human beings is considered to be "more than their value". The Maharam Lublin (*Responsa*, 15) writes; "Although the slave trade no longer exists, and therefore there is no price on human beings, we nonetheless appraise according to the value that (the man) is worth in a place where there are slaves, for we have not found any opinion in the commentators that the law today is different from Talmudic times." On the other hand, the Radbaz (*New Responsa*, 40) states that the accepted price for the ransoming of non-Jewish captives should be the standard and not the slave price. He argues that

“since the reason is to discourage future abductions, and we see that they do not seek out Jews but take anyone they can, it is permissible to pay the amount paid for non-Jewish captives. Allow the Jews (to do as they are accustomed to), for they are charitable (people) descended from charitable (people). But it is not right to redeem them for more than non-Jewish captives, for then there is the danger that they will seek out Jews who offer more to redeem their captives. Furthermore, there is then (the problem of) public impoverishment.”

Accordingly, if it is common practice to exchange people for people, it is permissible to do so. Possibly the Maharam would agree as well. His statement only applies to a monetary evaluation. If the practice is to trade one captive for another, that is a fair estimate of the captive's value. If the terrorists demand more people than is common practice, it will be forbidden according to all opinions.

2. Encouraging Future Abductions

This question appears to depend on the reasons for the prohibition. We must first understand the disagreement between the two reasons.

The opinion that we seek to discourage future abductions does not consider public impoverishment to be a sufficient consideration in a case of captivity. This is true not only according to the opinion that the case is one where there exists danger to the life of the captive. (see below). Even if there is no immediate mortal danger, captivity by definition is dangerous, and therefore financial considerations are not relevant. Conversely, the opinion that fears public impoverishment does not consider the risk of encouraging future abductions to be a sufficient reason for the prohibition, because we should not worry about possible future consequences when a Jew is presently in certain danger. Similar considerations are evident in the statement of the *Hagahot Maimoniot (Hilchot Melachim, ch.4)* that one is obligated to save his fellow from certain danger even if he incurs a measure of risk in doing so.

Therefore, according to the reason of public impoverishment, prisoners may be released in order to free the hostages, as there is no immediate financial cost, and the danger of future consequences need not be considered. If the prohibition is based on the need to discourage future abductions, it will be prohibited to release terrorists, as experience has shown that this will surely encourage more abductions in the future.

In the previous section, we saw that the majority of authorities adopt the reason of discouraging future abductions, with only the Ran, Bach, and Maharshah disagreeing. Hence, we should not release terrorists under such conditions.

3. In Cases of Danger to Life

The Maharshal (Git. op. cit.) argues that the discussion in the Talmud does not apply to a case where the captive may die if not redeemed. If there is danger to life, all agree that he should be redeemed regardless. This would seem to be self-evident. Could financial considerations possibly suspend the obligation to save life?

This seems to be supported by the Radbaz (op. cit.), who mentions the danger of apostasy, forced desecration of Shabbat, and maltreatment "worse than death" as reasons to permit redemption at any price. If these are sufficient reasons, surely mortal danger is sufficient. The Maharam Lublin, however, disagrees. "There is not a single authority who (has ruled) that we are obligated to redeem him for more than his value (even) if they wish to kill him."²

The Maharam's statement apparently contradicts an explicit statement of the Tosafot (Git. 58a, s.v. "*Kol mammon*"). "If there is mortal danger, we redeem captives for more than their value, as we see in *Gittin*, (ch. 4) in the case of one who sold himself and his children to non-Jews; all the more so here where there is death." However, it appears that the Tosafot is referring to war captives taken by the Romans to be sold in Rome. The sale of the Jewish prisoners was one of the punishments imposed by Rome on the defeated enemy. Therefore, there is no fear of future abductions of the same sort. The Romans wished to preserve law and order. The Talmud (Git. 55b) states that Roman law decreed the death penalty for the murder of a Jew. Similarly, the danger of future abductions is not relevant in the case of one who has sold himself, as it is not a case of abduction at all; rather he sold himself. Hence, the Tosafot conclude that the reason of impoverishment alone should not prevent the saving of a life. In a case where there is danger of future repetition, it is possible that we do not redeem even one who is in danger of being killed.

4. A Distinction Between Releasing Terrorists and Prisoner Exchange

Furthermore, in the case where the terrorists will return to carry out acts of murder and sabotage after their release, exchanging them poses an immediate danger to life; therefore, it is prohibited to do so, even according to the reason of impoverishment. In this case, the danger is present immediately on their release. A further consideration is that other terrorists will be emboldened by the knowledge that, if caught, they will soon be freed through an exchange.

2. Possibly, the Maharam's opinion is dependent on his accepting the reason of discouraging future abductions, i.e. future danger. It follows that we should not increase the danger in the future in order to eliminate it now. The Maharshal, on the other hand, accepts the reason of public impoverishment; hence mortal danger outweighs financial considerations. cf. *Responsa K'nesset Yechezkel*, 38.

Furthermore, we are in a continual state of war with the terrorists, and it is a principle of war that we do not allow danger to soldiers to be an overwhelming factor in military decisions (cf. Ramban, *Commentary to the Torah*, end of *Parshat Shoftim*).

Therefore, because of the future danger, we should not release terrorists and murderers in return for hostages, even on a one-to-one basis. This however does not apply to prisoner exchange at the end of a war, for two reasons. 1) It is common practice among the nations of the world to exchange all prisoners at the end of hostilities. 2) The risk of future danger is not present.

The conclusions of this article are intended as tentative suggestions, and not as practical halachic rulings, which should be received from recognized halachic authorities. May God save us from every danger.

THE ESSENCE OF PIDYON SHEVUYIM

A. Talmud, Tractate Baba Kamma, 117b

A certain man had a purse of money deposited with him for the redemption of captives. Being attacked by thieves, he took it and handed it over to them. He was thereupon summoned before Rava who nevertheless declared him exempt [from punishment]. Abaye said to him: "Was not that man rescuing himself by means of another man's money?" He replied: "There could hardly be a case of redeeming captives more pressing than this."

הוּא גְבוּרָא דְהוּא מְפָקֵד גְבוּיָא אֲרַנְקָא דְפְרִיזִין
שְׁבוּיִים סְלִיק גְבוּיָא עֵילוּיָהּ שְׁקֵלָה יְהִיבָה
נִהְלִיזוּ אֲרַא לְקַמְיָה (6) דְרַבָּא פְּטִירָה אֵל
אֲבִי וְהָא מְצִיל עֲצָמוּ בְּמִמּוֹן חֲבִירוּ דְהוּא אֵל
יֵאן לָךְ פְּרִיזִין שְׁבוּיִים גְדוּל מוּה :

B. Talmud, Tractate Baba Batra, 8a – 8b

Ifra Hormiz the mother of King Shapur sent a chest of gold coins to Rav Yosef, with the request that it should be used for carrying out some very important religious precept. R. Yosef was trying hard to think what such a precept could be, when Abaye said to him, "Since Rav Shmuel b. Judah has laid down the law that money for charity is not to be levied from orphans even for the redemption of captives, we may conclude that the redemption of captives is a religious duty of great importance." (See Tosafot)

Famine is harder than the sword; this again can be demonstrated either by observation, the proof being that the one causes [prolonged] suffering, but the other not, or, if you prefer, from the Scripture, from the verse, "They that be slain by the sword are better than they that be slain with hunger" (Lamentations 4:9). Captivity is harder than all, because it includes the sufferings of all."

Rava asked Rabbah b. Mari: "From where is the maxim of the Rabbis derived that the redemption of captives is a religious duty of great importance?" – He replied: "From the verse, "And it shall come to pass if they ask you, "Where shall we go forth," then you shall tell them, "Thus said the Lord: Such as are for death, to death, and such as are for the sword, to the sword and such as are for famine, to the famine, and such as are for captivity, to captivity" (Jeremiah 15:2). [Commenting on this] R. Yohanan said, "Each punishment mentioned in this verse is more severe than the one before. The sword is worse than death: this I can demonstrate either from Scripture, or, if you prefer, from observation. The proof from observation is that the sword deforms but death does not deform; the proof from Scripture is in the verse, "Precious in the eyes of the Lord is the death of his faithful" (Psalm 116:15).

אֲפֵרָא הִרְמִזוּ אִמְתָּה דְשַׁבּוּר
מִלְכָא שְׂדֵדָה אֲרַנְקָא דְרִינִי לְקַמְיָה דְרַב יוֹסֵף אֲמַר
לְהִי לְמַעַן רַבָּה יִחְיֶה רַב יוֹסֵף זָקָא מְעִין בַּה מַא מַעֲוָה
רַבָּה אֵל אֲבִי מִדְּתוּרָב שְׁמַאֲל כִּי יִהְיֶה אִין מִסְתָּן
צְדָקָה עַל הַדְּמוּתִים אֲפִילוּ לְפְרִיזִין שְׁבוּיִים יִשְׁמַע מִינָה
פְּרִיזִין שְׁבוּיִים מַעֲוָה רַבָּה הוּא אֲמַר לִיה רַבָּא
לְדַבְּרָה בְּרַי מַרְי מַנָּא הָא מִלְּתָא דְאֲמַר רַבִּנָּן
דְּפְרִיזִין שְׁבוּיִים מַעֲוָה רַבָּה הוּא אֵל דְּכַתּוּב
וְהָא כִי יִאֲמְרוּ אֵלֶיךָ אֲנָה נִצָּא וְאִמְרַתְּ אֵלֵיהֶם
כֹּה אָמַר ה' אֲשֶׁר לְמוֹת לְמוֹת וְאֲשֶׁר לְחַרֵּב
לְחַרֵּב וְאֲשֶׁר לְעֵיב לְעֵיב וְאֲשֶׁר לְשָׁבִי לְשָׁבִי
וְאֲמַר רַבִּי יוֹהָנָן כָּל הַמְּאֹדִּים בְּפִסְקֵיהּ קִשְׁיָה
מִחֲבִירוּ דְרַב קִשְׁיָה מִמַּת (א) אִי בְּעִית אִימָא
קָא וְאִי בְּעִית אִימָא סִבְרָא אִי בְּעִית אִימָא
סִבְרָא הוּא קָא מִנְטוּל וְהוּא לֹא קָא מִנְטוּל
וְאֲבַעְרָא קָא יִקְּ בְּעִינֵי ה' הַצְּתָה לְחַסְדֵּי
רַעֲב קִשְׁיָה מִדְּרַב אִיבְעִית אִימָא (6) סִבְרָא
הוּא קָא מִצְמֵשׁ הוּא לֹא קָא מִצְמֵשׁ אִיבְעִית
אִימָא קָא מְבִינִים הוּא וְהוּא לְרַב מַלְלִי
רַעֲב שְׁבִי [קִשְׁיָה מִבְּלִי] הַטְּלָזוּ אִתְּגוּזוּ בֵּיתָה

C. Comment of Tosafot on 8b:

“The Redemption of Captives is a religious duty of great importance”: And yet, we read (a similar text in) Tractate Megillah 27a, where it says that one may not sell a Torah scroll except for the purpose of enabling people to study Torah or helping a woman get married. And nowhere does it mention that one may also sell a Torah scroll in order to finance the redemption of captives! Why? Because this is so obvious that they (the Rabbis) did not even have to state it.

פדיון שנים משה רבה. והא דאמר בפרק בני העיר (מגילה דף כ"ו) אין משכין ס"ת אלא ללמוד תורה ולישא אשה ולא קמי פדיון שנים שמה מילתא דפשיטא היא ולא אלתרין למימא :

D. Maimonides, Mishneh Torah, "Slaves" 2:7

7. If one who sells himself into slavery to a heathen cannot afford to redeem himself, his kinsman must redeem him. The obligation devolves upon the relations in the order of their proximity, as it is said: *Or his uncle, or his uncle's son, may redeem him* (Lev. 25:49).

The courts compel his kinsman to redeem him in order that he may not become intermingled with the heathen.

If the kinsmen do not redeem him, or if they cannot afford it, the obligation rests upon each and every Israelite to redeem him.

ן הנמכר לעכרים אם לא השיגה ידו לנאול קרוביו פודין אותו וקרוב קרוב קודם שנאמר או דודו או בן דודו ינאלנו. וב"ד כופין את קרוביו לפדותו שלא יטמע בעכרים. לא פדאוהו קרוביו או שאין ידם משנת מצוה על כל אדם מישראל לפדותו.

THE IMPORTANCE OF THIS MITZVAH

A. Talmud, Tractate Baba Batra, 3b

Ravina asked Rav Ashi: "Suppose money [for a synagogue] has been collected and is ready for us, is there still a risk?" He replied: "They may be called on to redeem captives and use it for that purpose." (Ravina asked further): "Suppose the bricks are already piled up and the lathes trimmed and the beams ready, what are we to say?" He replied: "It can happen that money is suddenly required for the redemption of captives, and they may sell the material for that purpose." "If they could do that," (he said), "they could do the same even if they had already built the synagogue!" He answered: "People do not sell their dwelling places."

B. Maimonides, "Gifts to the Poor" 8:10

10. The ransoming of captives has precedence over the feeding and clothing of the poor. Indeed there is no religious duty more meritorious than the ransoming of captives, for not only is the captive included in the generality of the hungry, the thirsty, and the naked, but his very life is in jeopardy. He who turns his eyes away from ransoming him, transgresses the commandments *Thou shalt not harden thy heart, nor shut thy hand* (Deut. 15:7), *Neither shalt thou stand idly by the blood of thy neighbor* (Lev. 19:16), and *He shall not rule with rigor over him in thy sights* (Lev. 25:53). Moreover, he nullifies the commandments *Thou shalt surely open thy hand unto him* (Deut. 15:8), *That thy brother may live with thee* (Lev. 25:36), *Thou shalt love thy neighbor as thyself* (Lev. 19:18), *Deliver them that are drawn unto death* (Prov. 24:11), and many other admonitions like these. To sum up, there is no religious duty greater than the ransoming of captives.

11. If the people of the city, having collected money for the building of a synagogue, find themselves confronted with a matter of religious duty, they must divert the money to the latter. If they had already bought stones and beams, they may not sell them in order to fulfill the religious duty, unless it be the ransoming of captives. Even if they have already brought in the stones and set them up and the beams and planed them, and thus made everything ready for construction, they must nevertheless sell everything, but only if for the ransoming of captives. If, however, they have already completed the erection of the building, they may not sell the synagogue, but should rather make a new collection from the community for the redemption of those captives.

C. Yosef Karo, Shulchan Aruch, Yoreh De'ah 252 "The Laws of Tzedakah"

The freeing of captives takes precedence over feeding and clothing poor people. There is no commandment greater than freeing of captives; therefore, any money which is collected for another purpose may be diverted in order to free captives. And even if money was collected in order to build a synagogue, and they have already purchased the wood and stones needed, and set them aside for the building, (so that it is forbidden to use these building materials for any other purpose), it is permissible to sell them in order to free captives. But, if they have already built the synagogue, they may not sell it.